

Emi Moren (91).

Foto: Privat

La oss snakke om Emi

Denne teksten handler om mormor. Det var på høy tid.

SELMA MOREN

Debattansvarlig

KOMMENTAR

Twitter: @SelmaMoren

Vi skal alle dø en dag. Men alle andre dager skal vi leve.

Per Olov Enquist

«**Dette kan bli** den siste jula til mormor», har vi sagt hver eneste desember i snart ti år.

Da jeg var femten spurte hun meg til og med om jeg vær så snill kunne synge i begravelsen hennes, og det har gått og surra i hodet mitt i mange år, hvilken

sang jeg burde velge og om jeg kommer til å klare det uten å gråte.

I sommer fyller hun 92 år.

Men når jeg tenker på mormor, tenker jeg ikke på døden.

Jeg tenker på 80-årsdagen hvor hun tok bomba fra femmeteren og hele stranda holdt pusten, og vi lo så vi holdt på å tisse på oss fordi høreapparatet hadde blitt med i all iveren.

Jeg tenker på den intenst gode trollkremen hun lagde til meg da jeg kom på besøk som barn, den konsentrerte ryggen hennes da hun spilte bordtennis i Syden og den høye klangen i stemmen den første og siste gangen vi kranglet. «Nå har a søstera di virkelig fått ting for seg altså!» skrek hun i gangen.

Jeg tenker på alle venninnene hennes, syklubben, og den nyttårsaften for noen år siden da vi fikk tilsendt bilde av mormor i nattkjole og med et glass cava, strålende fornøyd.

Alle kjenner liksom Emi i byen hun er

fra. Emi som jobbet som sykepleier til hun fylte 70, som flyttet inn i sin egen leilighet for noen år siden, som det ikke var noen sak. Det skulle hun vel klare?

Jeg tenker på alt livet i henne, alt det gøye og fine og rare. At hun absolutt og i aller høyeste grad lever.

Mormor har en skuff i leiligheten, hvor hun har tatt vare på alle brevene vi sendte til hverandre da jeg var ti. Det er sånne fjollete bursdagskort fra Rema, forma som gigantiske, glitrende frosker.

Hun tar dem opp med jevne mellomrom og leser dem høyt.

Som et ungt, rastløst menneske har jeg sjelden tenkt på å ta vare på sånne ting. Heller ikke hvor mye et sånt kort kan bety. At det kan leses igjen og igjen.

Mange mennesker er opptatt av å komme opp og fram. Vi har dårlig tid. Vi vil bli sett og hørt.

Gamle mennesker passer ikke inn i den firkanten: de har arbeidslivet bak seg,

barna er blitt store, medaljene er allerede støvete på hylla.

Så vi snakker mindre om dem, skriver mindre om dem. Og venter på at de kanskje en dag ganske snart ikke skal være her lenger.

Enda mormor lever hver eneste dag, hun. Og hun har faktisk masse spennende å si, ikke minst er hun en av de morsomste menneskene jeg vet om.

Da er det klart at jeg skal skrive om henne. Da er det klart at hun også skal få være hovedperson innimellom.

For vi har hverandre nå. Det er nå vi kan feire.

Jeg ringte henne i dag, og spurte hvordan det er å være Emi. Uten å tenke så mye, sa hun noe jeg ikke kommer til å glemme, noe jeg kommer til å ta opp fra min skuff og lese høyt innimellom:

«**Hver dag** når jeg våkner opp, tenker jeg: Så heldig jeg er som får stå opp i dag. På mine egne bein.»